

El dimoni sota els meus peus

Kà Barceló

www.kabarcelo.com

Copyright © 2019 Carolina Barceló Monerri

Disseny coberta: Carolina Barceló Monerri

Tots els drets reservats.

ISBN-13: 978-84-09-12502-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'autora qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

1

L'EXECUCIÓ

En Josep va fer-lo passar a casa seva amb tota l'amabilitat del món. Li va dir que segués a una de les butaques que hi havia al saló i després va portar una safata amb una ampolla de whisky sense encetar, i un parell de copes Glencairn.

—He suposat que t'agrada.

L'Ivan no va poder rebutjar el doble madurat d'Oban que aquell home li servia d'una manera exquisida en una de les copes. «Gràcies.» Va pensar que potser sí, que s'emborratxaria, però almenys ho faria amb estil.

—Són tots meus —va dir l'ancià en veure que el seu veí repassava els quadres penjats a les parets.

—Són molt macos.

—Fa setmanes que no pinto res.

Aquella sentència estava feta a la mida de l'Ivan; ja feia molt de temps que ell tampoc no pintava res a la vida. Va fer un glop llarg per esvaïr els pensaments infernals que tornaven a assetjar-lo, i el líquid ambarí va cremar-li la gola amb una suau aspror que va escalfar-li el pit. Va exhalar una exclamació de pur plaer. «Això sí que fa treure les penes!»

—Fa tornar a la vida, oi? Jo en prenc quan no em trobo bé. Té, que te'n serveixo més.

L'Ivan no s'hi va negar, però aquesta vegada va fer glops

més petits per assaborir aquella meravella escocesa.

—Jo acostumo a beure cervesa, o vi —va dir després d'empassar-se un altre glop—. Aquesta ampolla li deu haver costat una fortuna, no hauria de desaprofitar-la amb qualsevol.

—Oh, no... Trio bé la gent amb qui vull compartir un bon whisky, i em sembla que no m'he equivocat, amb tu.

—Què vol dir?

—Que crec que no estàs passant per un bon moment. Podem parlar-ne, si vols.

L'Ivan es va mirar en Josep amb una certa desconfiança; l'extrema amabilitat amb què el tractava li va generar sospites. Què se n'havia fet, del pobre ancià que demandava companyia? Aquell home amb qui amb prou feines havia intercanviat unes paraules al tanatori, quan va morir la seva mare, no podia saber res d'ell i, no obstant això, va endevinar que el seu món s'enfonsava. «No és difícil deduir que les coses no et van bé quan ja no tens llum a casa.» Malgrat el recel, va sentir-se comprès i alleujat en sentir que algú, per fi, li demanava que li contés la causa de la seva sofrença. Realment li va semblar que aquell bon home entendria el seu desassossec i la seva angúnia. El doble malta va contribuir a oblidar una bona part de les seves cabòries amb una tercera copa.

—I no n'estàs fart? —va dir en Josep després d'escoltar les seves històries relatades a quaranta-tres graus.

—Fart de què?

Quatre copes de whisky havien estat massa per a l'Ivan però no per al seu amfitrió, que mesurava les bones paraules i mantenia l'esquena dreta al seient.

—Fart de fer el que s'espera que facis —va afirmar en Josep amb una picada d'ullet.

—I què creu que s'espera, de mi? —va preguntar l'Ivan intrigat i marejat. Feia una estona que li semblava que els quadres es movien sinuosament a les parets, com si tinguessin vida, i havia deixat de sentir els petards.

—Doncs que segueixis el seu joc... —L'ancià va fer un glop de la copa i la va deixar sobre la tauleta.

—No l'entenc.

—Fa anys jo el seguia, i no m'adonava que això em perjudicava. Fins que vaig decidir dir prou, i ara mira'm: faig el que crec que haig de fer i no dono explicacions a ningú. No tinc gaires amics, cert. Bé, bàsicament no en tinc cap. Però soc lliure.

L'Ivan es mirava aquell home amb una mescla de sorpresa i desconcert. No entenia a què es referia amb tot allò del joc i de la llibertat, però va optar per fer el que li havien recomanat que fes quan es trobés en una situació compromesa: respondre a tot que sí. «Sempre hi haurà temps per desdir-se'n.»

Ja havia perdut la noció del temps i gairebé de l'espai; aquell whisky havia aconseguit fer-lo escopir gran part de la merda acumulada durant tots aquells mesos de quasi total soledat i ara se sentia millor, malgrat estar envaït per l'alcohol.

—Josep, hauria de tornar a casa. Li agraeixo que m'hagi convidat. M'ho he passat de conya, però estic molt cansat i no voldria deixar-lo sense whisky.

—No t'amoïnis per això, home. Cap problema. Si necessites qualsevol cosa, el que sigui, fes-m'ho saber. I no et preocupis per aquella noia, segur que tornaràs a veure-la.

—Sí —va contestar, incrèdul—. Moltíssimes gràcies per la seva hospitalitat.

L'Ivan se sentia tan borratxo com confortat. Va aixecar-se

de la butaca i va anar trontollant pel passadís fins al rebedor, seguit d'en Josep, que va acomiadar-se recolzat sobre el marc de la porta de casa seva.

—I si necessites aigua, no dubtis a trucar.

«Aigua?»